

HET RAADSEL VAN PENDELWIEK

MICHELLE HARRISON

Vertaald door Elise Kuip

GOTTMER

Haarlem

Beste lezer,

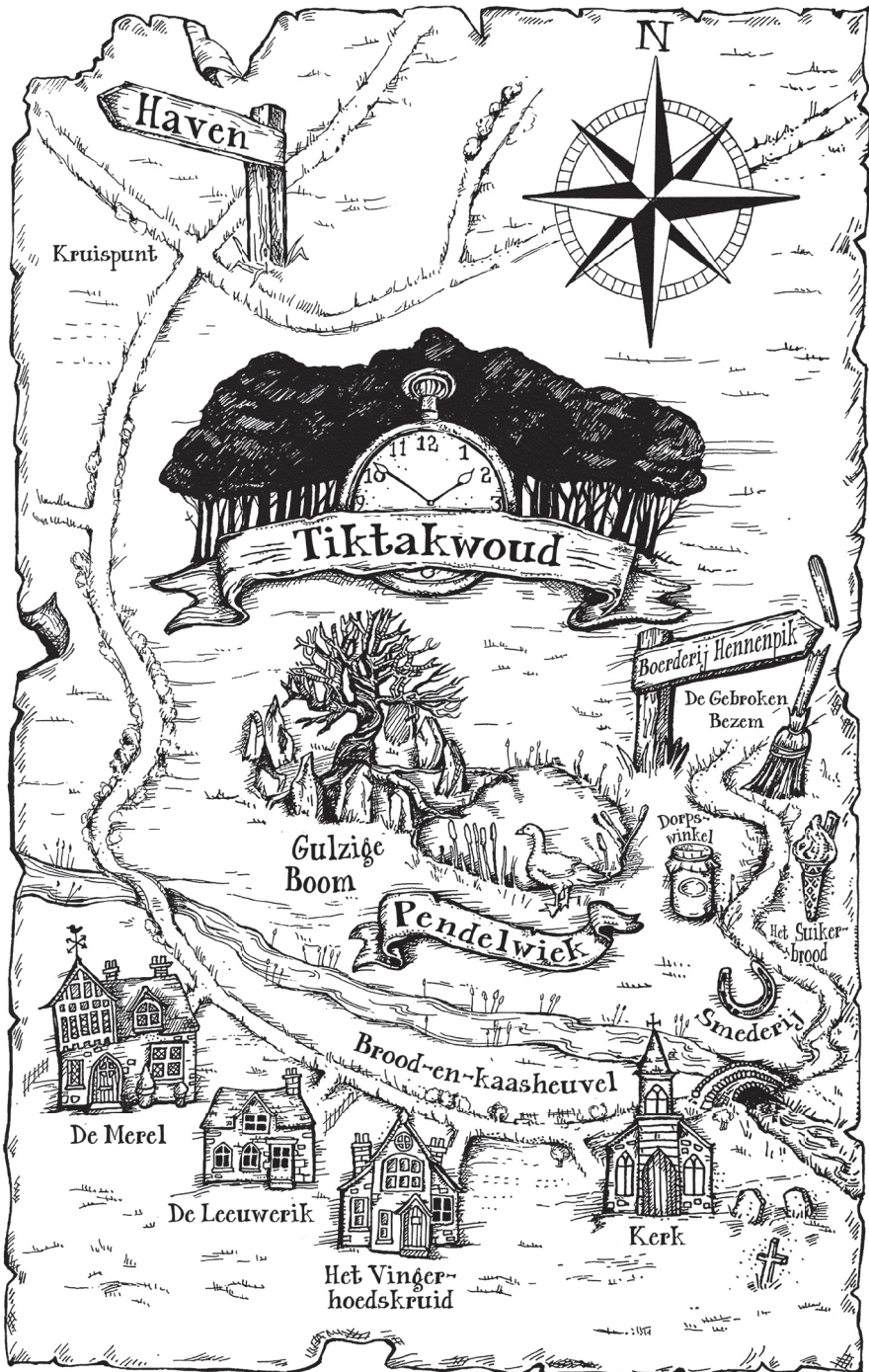
Ik begon met verhalen schrijven toen ik dertien of veertien was; rond die tijd hoorde ik ook voor het eerst over een verbogen kamer in Chambercombe Manor, een oud huis in Devon. Volgens de legende gebeuren er vanaf het moment dat men die kamer was binnengegaan allerlei eigenaardige dingen. Toen ik het huis vele jaren later bezocht, was het net zo fascinerend en griezelig als ik het me had voorgesteld.

Het heeft me altijd geweldig geleden om een geheime kamer te vinden, dus toen ik begon aan *Het raadsel van Pendelwiek* wist ik dat de drie Weddersinne-zusjes er een zouden ontdekken in hun nieuwe huis. Maar dat is niet het enige wat Betty, Flis en Charlie aantreffen in het mooie Pendelwiek. Wat is het ware verhaal achter de Gulzige Boom in het dorp, die alles opeet wat in zijn buurt komt? Waarom willen hun burens niet over magie praten, en weigeren ze voet te zetten in het mysterieuze Tiktakwoud?

Nadat de zusjes de geheime kamer – en wat daarin te vinden is – hebben ontdekt, wordt een van hen behekst, met gevaarlijke gevolgen. Kunnen haar zussen haar met een snufje van hun eigen magie redden voor het te laat is?

Veel avontuurlijk leesplezier gewenst!
Michelle Harrison

Proloog

*Hocus pocus, wat een bende;
Steeds weer brengt magie ellende.
Drie gezusters, nieuw begin,
Zit een happy end erin?*

*Van vocht en mist in Kraaienstein,
Naar kamers, kikkers om je heen.
Een vredig dorpje zo te zien,
Maar toch, loert daar iets kwaads misschien?*

*Woesj-woesj, hoor je dat?
Ik hoor het overal, maar wat?
Doe snel iets magisch – geen paniek!
Er dreigt gevaar in Pendelwiek...*

Hoofdstuk 1

De Merel

De Weddersinnes vertrokken direct na het ontbijt uit Kraaienstein.

Toen oma haar hoofd om de hoek van hun slaapkamerdeur had gestoken, was Betty Weddersinne al wakker. Ze had van opwinding de hele nacht niet kunnen slapen, en alleen maar liggen woelen en naar de barsten in het plafond liggen staren. Ze hoorde het oude huis rondom haar kraaken, en zoals altijd klonk er het gefluit van tochtvlagen en het gekreun van de leidingen. Maar tijdens Betty's laatste nacht in 't Stropersschuitje hadden die vertrouwde geluiden anders geklonken dan anders. Ze hadden geklonken als een vaarwel.

Betty had zich snel aangekleed en haar pyjama in de uitpuilende koffer gepropt die aan de voet van het bed stond. Dat bed deelde ze met Charlie, haar jongere zusje, die nog steeds zachtjes snurkend lag te slapen. Betty keek om zich

heen en verwachtte te worden overspoeld door een golf van verdriet, maar dat gebeurde niet. Dit was haar hele leven haar kamer geweest, dertien en een half jaar lang. Maar op dit moment leek hij al niet meer van haar en haar zussen. Niet nu al hun spullen in de koffer zaten. De kleding- en ladekast waren leeg en de haakjes aan de muren waren kaal, net als alle plekken die normaal gesproken schuilgingen onder allerlei troep. Betty's kaarten, Charlies speelgoed en Flis' onzinnige gedichten en rozenwaterparfum waren nergens meer te bekennen.

In het smallere bed aan de andere kant van de kamer begon Flis te bewegen en kwam opeens met een ruk overeind. Het korte haar rond haar knappe ovale gezicht stak in donkere, glanzende pieken alle kanten uit.

Betty grijnsde naar haar oudere zus. 'Het is zover, Flis,' fluisterde ze. 'We gaan weg. We gaan écht weg!'

'Ja,' fluisterde Flis terug. Betty's zus probeerde te glimlachen, maar keek lang niet zo opgewonden als zij. In plaats daarvan vulden haar grote bruine ogen zich met tranen.

Later kwamen ook bij Charlie de tranen. Ze had de hele ochtend in de kroeg achter een sjofele zwarte kat aangezeten, die ze tevergeefs smekend had toegesproken.

'Kom nou, Kst,' probeerde ze de kat over te halen terwijl hij op een barkruk sprong. Toen Charlie hem dapper probeerde op te tillen verdwenen haar kleine handen bijna helemaal in zijn klitterige vacht. Kst siste en zette zijn klauwen dieper in de kruk. 'Straks blijf je alleen achter!'

‘Ja, met een beetje geluk wel,’ mompelde oma, die een bodempje whisky achteroversloeg. ‘Ik probeer al jaren van dat schurfterige beest af te komen.’

‘Oma!’ zei Flis verwijtend. Ze schikte een handjevol bloemen in een bierglas met water erin dat op de bar stond. De bloemen waren voor de nieuwe eigenaren, die later die dag zouden komen. ‘Dronk je nou whisky als ontbijt?’

‘Eh...’ Vlug hield oma haar lege glas onder de kraan. ‘Nee. Nee hoor, dat zag je verkeerd.’ Ze wuifde Flis weg. ‘Die dozen moeten de wagen in. En ga eens kijken of mijn geluks-hoefijzer is ingepakt. Dat mag hier niet blijven hangen.’

‘Ja, dat is ingepakt, oma,’ zei Betty, die voor de laatste keer een doekje over de bar haalde. ‘Dat heb ik gecontroleerd.’

Een jongen met goudkleurig haar, die ongeveer een jaar ouder was dan Betty, kwam met een zware koffer de trap af. ‘Dat klopt, Bonny,’ beaamde de jongen. ‘Twee keer.’ Hij keek Betty breed lachend aan, en ze hielp hem de koffer naar buiten te sjouwen. Opeens voelde ze een eerste steek van verdriet. De jongen, een wees die Fluim werd genoemd, had de afgelopen weken bij de Weddersinnes in ’t Stropers-schuitje gewerkt en gewoond. In die korte periode waren de meisjes erg op hem gesteld geraakt. Betty zou hem ontzettend missen.

‘Je kunt je nog bedenken, hoor,’ zei ze. ‘Kom met ons mee, zoals we hadden bedacht.’

Fluims grijs verflauwde. ‘Gaat niet. Niet meteen, in elk geval. Dat... dat gaat nog niet.’

Betty knikte. Ze begreep waarom Fluim wilde blijven,

en waarom hij in tweestrijd stond. Al helemaal als ze hem naar Flis zag staren, hoewel hij telkens als ze hem daarop betrapte deed alsof hij ergens anders naar keek.

‘Laat die daar maar staan,’ zei een zware stem. Betty kneep haar ogen tot spleetjes tegen de vroege ochtendzon en zag haar vaders ongeschoren gezicht. Bas Weddersinne keek haar breed lachend aan. Hij laadde dozen in een wagen die ze van een van hun burens hadden geleend, en het zweet parelde al op zijn voorhoofd. ‘Is dat de laatste?’

‘Ja.’ Betty keek naar de opgestapelde dozen. Ondanks het feit dat ze al weken geleden waren begonnen met inpakken had haar familie eigenlijk verbazingwekkend weinig spullen. De meeste meubels en lampen moesten in de kroeg blijven. Een deel van hun bezittingen was al naar hun nieuwe huis verscheept. De rest was zo versleten dat het de reis waarschijnlijk niet zou overleven. De Weddersinnes waren nooit rijk geweest – nou ja, tot hen kortgeleden een kleine meevaller in de schoot was geworpen. Die had ervoor gezorgd dat ze het onaantrekkelijke gevangenseiland Kraaienstein nu eindelijk konden verlaten; dat ongewone beetje geluk konden ze dondersgoed gebruiken.

Betty wilde haar hele leven al niets liever dan weg van het eiland, maar nu het zover was kon ze het haast niet geloven. Eindelijk kreeg ze de kans om een nieuwe, andere plek te zien.

‘We kopen nieuwe meubels,’ had oma op deftige toon verkondigd. ‘Prachtige nieuwe spullen voor een prachtig nieuw begin!’

Een voor een klommen ze in de wagen, en oma gaf de sleutels aan Fluim. Ze hadden bedongen dat hij in 't Stropersschuitje zou blijven werken, wat een hele geruststelling was. Betty keek over haar schouder naar de vervallen kroeg. Ondanks alles hield ze van het oude huis met de vervelozelike luiken, dat een beetje naar links helde. Het had misschien betere tijden gekend, maar het was het enige huis waar zij en haar zussen ooit in hadden gewoond. Het was hun thuis.

‘Het is wel echt een bouwval, hè?’ zei ze tegen haar zus.

‘Het arme oude ding,’ mompelde Flis, die opnieuw een traantje wegpinkte. ‘Zou het ons gaan missen?’

Betty snoof. ‘Doe niet zo raar. Het is een gebouw. Gebouwen hebben geen gevoel.’

‘Misschien niet,’ antwoordde Flis, ‘maar ze roepen wel altijd een gevoel op.’

‘Ik ben benieuwd welk “gevoel” ons nieuwe huis oproept,’ zei Betty, die Flis wilde afleiden van haar sombere bui. Tot haar grote ergernis had oma niets losgelaten over hun nieuwe huis; ze wilde hen per se verrassen.

Voor 't Stropersschuitje had zich een groepje mensen verzameld, ook al was de kroeg nog niet open – en hadden de mensen er de vorige avond nog binnen gezeten. Er stonden onder andere een aantal smoorverliefde jongens, die waren gekomen om Flis nog één keer te zien voor ze wegging.

Maar een oudere man met een verweerd gezicht en grijze haar had alleen maar oog voor oma. In het druilerige grijze licht keek hij haar bedroefd aan.

‘Sewald Vingerling,’ verzuchtte oma. ‘We hebben gister-

avond al afscheid genomen. Je had in bed moeten blijven – kijk nou eens hoe je eruitziet!’

‘k Moest je fatsoenlijk vaarwel zeggen, Bonny,’ gromde Vingerling, die inmiddels gewend was aan oma’s beledigingen. Hij gaf haar een liefdevolle knipoog. ‘De beste waardin die deze kroeg ooit heb gehad!’

‘Zeg, hou eens op met die onzin,’ zei oma, die stiekem gevleid was.

Charlie brulde het ondertussen uit. Haar wangen waren rood en vlekkerig en ze werd zelfs niet rustig toen de eigenaren van de snoepwinkel, Henny en Buster Hubbelmeijer, haar een enorme papieren zak met snoep gaven.

‘Rustig maar, Charlie,’ zei Henny, die een klopje op haar hand gaf. ‘Dit is het begin van een nieuw avontuur!’

‘Ik geloof niet dat we behoefte hebben aan nóg meer avontuur, dank u feestelijk,’ mompelde Flis zachtjes, al was iedereen behalve Betty te druk bezig met Charlie om haar te horen.

‘D-dat is het niet,’ zei Charlie. ‘Kst wil niet meekomen! Wat nou als hij de nieuwe eigenaren niet lief vindt?’

‘Hij vond ons ook niet lief,’ merkte Betty op.

‘Maar wat als ze hem niks te eten geven?’ Charlies ogen waren groot als schoteltjes. Voor een smulpaap als zij was het een ondraaglijk idee om honger te moeten lijden.

‘Ik voer hem wel,’ zei Fluim. Hij knipoogde naar Charlie. ‘Op mijn erewoord als piraat.’

Charlie leunde uit de wagen en sloeg haar armen om Fluims nek. Het volgende moment ratelde de wagen weg

Zes griezelige bezembijgeloven

- Als je verhuist, neem dan nooit een oude bezem mee naar je nieuwe huis. Dat brengt ongeluk.
- Veeg nooit de vloer na zonsondergang. Dat laat vriendschappen verdwijnen en nodigt vijanden uit.
- Om het kwaad buiten de deur te houden zet je een bezemsteel schuin in een deuropening.
- Als je je bezem opbergt, doe dit dan met de borstel naar boven. Dit beschermt je en brengt geluk.
- Hang een bezem aan de achterkant van je slaapkamerdeur om nachtmerries te verdrijven.
 - Veeg nooit in de richting van de voordeur – dan veeg je je geluk naar buiten!